

skrevet et lille Stykke i Bemærkningerne, men uheldigvis for Ministeren er dette Stykke selvmodsigende. I Bemærkningerne til Lovforslaget skriver Ministeren, at „dette Forhold er saa meget mere urimeligt, som Kød, der stammer fra saadanne Kommuner, ikke er billigere end Kød, der hidrører fra Slagtninger paa de offentlige Slagtehus“. I disse Udtalelser slaar Ministeren fast, at Kød fra § 2-Kommuner ikke er billigere end Kød fra § 1-Kommuner. Og Ministeren skriver videre: „Ved Kontrol af anden Kategori paaløber der nemlig meget store Udgifter til Befordring af den kontrollerende Dyrlæge saavel til som fra Kontrolstedet, og Udgifterne hertil er i Almindelighed lige saa store som de, der medgaaer til Transport af Dyrene til de offentlige Slagtehus og Forrentning af disses Anlægs-kapital“. Mon nu virkelig Ministeren kan faa noget Menneske, der vil tænke over disse Forhold, til at tro, at Udgifterne til en Befordring for en Dyrlæge fra et Kontrolsted til et andet vil være lige saa store som Udgifterne til Transport af levende Dyr og til Forrentning af de meget dyre Slagtehus? Jeg tror, det vil volde Ministeren Vanskelighed at faa ret mange til at tro paa det. (*Landbrugsministeren* [Bording]: De er ikke billige at køre med). Den højtærede Minister ved ogsaa, at det er heller ikke billigt, naar den højtærede Regering og Kommunerne skal til at bygge offentlige Bygninger; vi ved ogsaa nok, hvad det kommer til at koste, men det skal jeg komme til senere.

I Slutningen af dette Stykke skriver den højtærede Minister ganske selvmodsigende: „og den ringe Fordyrelse af Varen, som derved maatte paaføres dem, opvejes langt ved de opnaaede sanitære Fordele“. I Begyndelsen af Stykket skriver Ministeren altsaa, at Kød fra § 2-Kommuner ikke bliver billigere, og i Slutningen af Stykket indrømmer Ministeren, at Kød fra § 1-Kommuner bliver dyrere. Ministeren maa indrømme mig, at det er noget selvmodsigende, men jeg skal indrømme, at naar man skal forsvare en saa slet Sag som denne, kan man let komme til at plumpe i, saaledes som den højtærede Minister har gjort med sine Bemærkninger her.

Man vil, som jeg tør sagde, fremtvinge en Ordning, der, som Ministeren selv anfører, vil føre til, at vi skal have bygget enten 16 eller 30 nye Slagtehus, og jeg vil gentage, hvad jeg havde Lejlighed til at sige før, da den højtærede Minister afbrød mig: Er der virkelig nogen af Tingets ærede Medlemmer, der tror, at det vil blive billigt at opføre en saadan Række kommunale

Bygninger? Jeg tvivler derom. Og er det nu nødvendigt af sanitære Hensyn at bygge Slagtehus med Marmorfliser og med fin Maling og al den anden Luksus, som uvægerligt følger med, naar det er det offentlige, enten Stat eller Kommune, der er Bygherre? Hovedsagen er efter min Mening, at et saadant Slagtehus er fornuftigt og praktisk indrettet, at der er ordentlige Afløbsforhold, og at der er Renlighed. Men dertil behøves jo ikke noget af den Komfort, som man vil faa, naar de offentlige Myndigheder skal til at bygge.

Jeg vil her minde om, at den Tid, det drejer sig om, medens et Dyr slagtes, ikke er lang i Sammenligning med den Tid, Kødet bagefter opbevares under forskellige Forhold. Naar først Slagteren kører bort med Slagtedyrene fra Slagtehuset og kører paa Landet og falbyder Kødet, er Kødet fra det offentlige Slagtehus og Kødet fra § 2-Slagterierne ligestillet i den Behandling, det udsættes for. I begge Tilfælde kan Slagteren køre rundt og sælge væk maaske en hel Uge, og det kunde tænkes — det tror jeg heller ikke, den højtærede Minister vil benægte —, at den Slagter, der kører med det fra det offentlige Slagtehus, behandler sine Varer mere urenligt end den Slagter, der kører med det fra § 2-Kontrollen.

Som Forholdene nu er ude paa Landet, leveres Slagtedyrene gratis paa Slagtestedet. Ved den nye Ordning vil der blive Transportudgifter for maaske 2—3 Mil, først med de levende Dyr ind til det offentlige Slagtehus og dernæst med Kødet ud til Landboerne. Naa, jeg skal indrømme, at den sidste Udgift kunde man naturligvis spare, hvis man forbød at lade Kødet komme udenfor Slagtekommunens Grund og foretog Fordelingen saaledes, at Landboerne leverede Kødvarerne og Byboerne konsumerede dem. Men selv om man vel ikke vil være saa drastisk, vil jeg dog paa-staa, at den foreslaaede Ordning vil være en Hensynsløshed overfor Befolkningen ude paa Landet og et utidigt Indgreb i Landslagternes Næringsrettigheder, og jeg kan for mit Vedkommende ikke indse, at Landet som Helhed har nogen Forpligtelse overfor de faa kommunale Slagtehus, der har økonomiske Vanskeligheder.

Den højtærede Minister skriver saa rørende om, at „de offentlige Slagtehusets Ængstelse er meget forstaaelig“. Ja, det er Sandheden, og alt det andet om det sanitære og hygiejniske, som den højtærede Minister og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet talte om, er i Virkeligheden kun